

וזה האור אין לו הפסק, ולא קצוץ ופרוד. ומפני שהם מפתר, נקראו שאין להם סוף, שפתר נקרא אין סוף. (עי"כ רעיא מהימנא).

והקרבתם עולה לריח ניחח לה' (במדבר כח). בא וראה, בפסח פתוב והקרבתם אשה עלה לה. וכאן לא כתוב אשה (שהרי ביום זה אשה לא כתוב בו), אלא והקרבתם עולה. מה הטעם? יום זה, יום שנכנסת פלה לחפה הוא, וישראל מונים ימי טהרה, ימים ושבועות, ונכללים ונכנסים בימי הטהרה. והיא יוצאת מפל צד רע, ושומרת ימי טהרה כמו שראוי. וסוד זה, המלך טעם בתולה טועם. משום כך לא כתוב בו אשה, שהרי אחר לא קרב למשכן, והרי מתרחק משם. ועל פן אשים לא כאן, ולא צריכים לכאן, וישראל מרחקים הם מצד רע (ומונים ימי טהרה, ימים ושבועות, ונכללים ונכנסים בימי הטהרה). אמר רבי אבא, עדין צריכים אנחנו לפתח זה לפתח.

אמר רבי שמעון, הרמתי ידי בתפלה למי שפרא העולם, וסוד זה מצאנו בספרי הראשונים. אשים הם באמצע, ובאים בצד זה ובצד זה, נדבקים בעץ הדעת טוב ורע. נדבקים ברע ונדבקים בטוב. ומשום כך בשאר הימים פתוב בהם אשה עולה, אבל באלו הימים שעץ החיים קיים ולא אחר, אין אנחנו צריכים לאשה, ולא צריך להיות שם. ויום זה של יום של עץ החיים הוא, ולא של דעת טוב ורע. ומפני זה, והקרבתם עולה לריח ניחח לה, ולא אשה לה עולה. ועולה לשון (לשם) עולה, כמו שנאמר, והרי הערנו דברים של פרים בני בקר, וכל אותו קרבן.

ובחדש השביעי (במדבר כט), כמו שנאמר, יום של ראש השנה דין

מים כמשמען. אלא איהו אור נובע. ובגין דא, אדמו למים נובעים. והאי נהורא לית ליה פסק, ולא קצוץ, ופרוד. ובגין דאינון מפתר, אתקריאן שאין להם סוף, דכתר אין סוף אתקרי. (עי"כ רעיא מהימנא). (דף רנ"ח ע"ב).

והקרבתם עולה לריח ניחח ליי. (במדבר כח) תא חזי, בפסח פתיב, והקרבתם אשה

עלה ליי. והכא לא כתיב אשה, (דהא ביומא דא אשה לא כתיב ביה) אלא והקרבתם עולה. מאי טעמא. יומא דא, יומא דעיילת פלה לחפה איהו. וישראל מנו יומין דדכיו. יומין ושבועין, ואתפלילו ועאלו ביומין דדכיו. והיא נפקת מפל סטרא בישא, ונטרת יומי דכיו כדקא חזי. ורזא דא, מלכא טעם בתולה טעים. בגין כך לא כתיב ביה אשה, דהא אתרא לא קריב למשכנא, והא אתרחק מתמן. ועל דא אשים לאו הכא, ולא אצטריכו להכא, וישראל מרחקן אינון מן סטרא בישא. (ומנו יומין דדכיו, יומין ושבועין, ואתפלילו ועאלו ביומין דדכיו). אמר רבי אבא, עדיין צריכין אנן לפתחא דא למפתח.

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלו למאן דברא עלמא, ורזא דא, אשפחן בספרי קדמאי, אשים אינון באמצעיתא, ואתיין בסטרא דא ובסטרא דא, אדבקו באילנא דדעת טוב ורע, אדבקן ברע, ואדבקן בטוב. ובגין כך, בשאר יומין פתיב בהו אשה עולה. אבל בהני יומא, דאילנא דחיי קיימא, ולא אתרא, לית אנן צריכין לאשה, ולא אצטריכו למהוי תמן. ויומא דא, יומא דאילנא דחיי איהו, ולא דדעת טוב ורע. ובגין דא, והקרבתם עולה לריח ניחח ליי, ולא אשה ליי עולה. ועולה, לשון (נ"א לשם) עולה, כמה דאתמר, והא אתערנא מלי דפרים בני בקר, וכל ההוא קרבן. ובחדש השביעי, (במדבר כט) כמה דאתמר, יומא

דראש השנה, דינא דכל עלמא, דינא תקיפא, ודינא רפיא. ועשיתם עולה, והקרבתם מיבעי ליה, כשאר כל יומין, מאי ועשיתם. אלא ביומא דא, (בראשית כז) ועשה לי מטעמים כתיב. כמה מטעמים ותבשילים עבדו ישראל בהני יומי, בעוד דמקטרגא אזיל לפשפשא בחובין דעלמא. ועל דא לא כתיב והקרבתם, אלא ועשיתם עולה. ולא אשה עולה. וכן בכל שאר יומין, (ס"א בקרבניו) לא כתיב אשה, דלית לון חולקא בכל הני יומי. כל שפן בהאי יומא, דאנן עבדין מטעמים ותבשילים בלא דעתא דסטרא אחרא, דהא יצחק משדר ליה לצוד צידה דחובין דבני עלמא, ולאיייתאה לגביה. ובעוד דאיהו אזיל, ישראל נטלי עיטא ברבקה, ועבדין כל אינון פולחנין, כל אינון צלותין, מזמני שופר ותקעין ליה, בגין לאתערא רחמי. והא אוקימנא, (בראשית כז) ויבא לו יין וישת, דאתי (ס"א ראכל) מרחוק, מגו אתר דחמרא עתיקא, ושתי. ואטעים ליה, וחדי. ואחר כן מברך ליה בכמה ברכאן, ואעבר על חובוי. מה כתיב, (בראשית כז) ויהי אף יצא יצא יעקב, ועשו אחיו בא מצידו, טעין מכמה טועני כמה דאתמר, והא אוקימנא מלה.

של כל העולם, דין חזק ודין רפה. ועשיתם עולה? ! והקרבתם היה צריך לו, כשאר כל הימים! מהו ועשיתם? אלא ביום זה כתוב (בראשית כז) ועשה לי מטעמים. כמה מטעמים ותבשילים עושים ישראל באלו הימים, בעוד שהמקטרג הולך לפשפש בחטאי העולם. ועל כן לא כתוב והקרבתם, אלא ועשיתם עולה, ולא אשה עלה. וכן בכל שאר הימים (בקרבתו) לא כתוב אשה, שאין להם חלק בכל אלו הימים. כל שפן בזה היום, שאנחנו עושים מטעמים ותבשילים בלי דעת הצד האחר, שהרי יצחק שולח אותו לצוד צידה של חטאי בני העולם ולהביא אצלו. ובעוד שהוא הולך, ישראל לוקחים עצה מרבקה ועושים כל אלו העבודות, כל אלו התפלות, מזמנים שופר ותוקעים בו כדי לעורר רחמים. והרי בארנו, (שם) ויבא לו יין וישת, שבא (שאכל) מרחוק, מתוך מקום היין העתיק, ושותה. וטועם אותו, ושמח. ואחר כך מברך אותו בכמה ברכות, ומעביר על חטאיו. מה כתוב? (שם) ויהי אף יצא יצא יעקב, ועשו אחיו בא מצידו. טעון מכמה משאות כמו שנתבאר, והרי בארנו הדבר. ומשום כך הוא יום של יבבה, והקרובן הוא עולה. איל אחד, כמו שאמר, מפני אילו של יצחק. ושעיר עזים אחד לחטאת, שחד לסמאל לכפר (לשבור) פניו באותה בכיה שהוא בוכה בזה היום פיון שרואה שלא נעשה רצונו והרי לחנם צד צידה, כמו שנתבאר. כמו כן יום הפפורים, והרי כתוב בפרשת אמר.

ובגין כך איהו יומא דיבבא, וקרבתא איהו עולה. איל אחד, כמה דאתמר, בגין אילו דיצחק. ושעיר עזים אחד לחטאת, שוחד לסמאל לכפרה (לתברא) אנפוי, בההוא בכיה דאיהו בכי בהאי יומא, פיון דחמי דלא אתעביד רעותיה, והא למגנא צד צידה. כמה דאתמר. כגוונא דא יומא דכפורי, והא כתיב בפרשת אמר.

ובחמשה עשר יום וגו' (במדבר כט). רבי אבא פתח, (בראשית ח) ותנח

ובחמשה עשר יום וגו'. (במדבר כט) רבי אבא